

ပိုးပိုးစာပေ

မိုးဆက်လင်းထက် ကျောင်းတော်ကြီးရွှေအလယ်မှာ

အခန်း(၁) (၁)

(၁၉၉၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့ များ စတင်ဖွင့်လှစ်ချိန် အချိန်ကာလများ ကို
အခြေခံပါသည်။)

တနင်္ဂနွေနေ့မှာ အဆောင်ကို ရောက်သည်။ သံသယတစ်လုံး၊

အိပ်ရာလိပ်တစ်လိပ်၊ စက္ကူပုံးတစ်လုံးနှင့် အိမ်က ထည့်ပေးလိုက်သော ငပိကြော်တစ်ဘူး၊
လက်ဖက်ဆီစိမ်တစ်ထုပ်၊ ပဲခြမ်းကြော် တစ်ဘူးတို့ ပါလာသည်။ အဆောင်ကို ရောက်တော့
အဆောင်မှူး က သူနေရမဲ့ အခန်းကိုလိုက်ပြသည်။ အခန်းက အတန်အသင့် ကျယ်ဝန်းသည်။
အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက် အိပ် ကုတင် နှစ် လုံးနှင့် အလယ်တွင် စာကြည့်စားပွဲ တစ်ခု
ထားရှိသည်။

“အခန်းထဲမှာ မီးပူမသုံးရဘူး၊ ထမင်းပေါင်းအိုးမချက်ရဘူး၊ လျှပ်စစ်မီးဖို
မသုံးရဘူး”

အဆောင်မှူး က ထိုသို့ ပြောပြီး အခန်းထဲမှာ တစ်ခုတည်းသော
ပလပ်ပေါက်ဘေးက ခလုတ်က ဖွင့်ကာ ပိတ်ကာ လုပ်ပြသည်။

“မီးရောမှန်လား”

သူက မျက်နှာကျက်ပေါ်မှ ချိတ်ဆွဲထားသော အဖျားနှစ် ဖက် ခပ်ညိုညို၊
ဖြစ်နေသည့် မီးချောင်းကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ မီးချောင်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်
ပင့်ကူအိမ်တို့က သန္ဓေတည်လျက်ရှိ၏ ။

အဆောင်မှူး က တစ်ချက်ပြုံး လိုက်ပြီး...

“လာချင်လာတယ်၊ မလာချင် မလာဘူး”

သူပြောမှပဲ ရှင်းသွားတော့သည်။

“ဒါဆို မီးမလာတဲ့ ရက်တွေ ဆို မီးစက်နှိုးပေးလား”

“နိုးမပေးဘူး”

“မီးစက်မရှိလို့”

အဆောင်မှူးက ခပ်ပြတ်ပြတ်သာပြောရင်း ထွက်သွားသည်။ သူခေါင်းကို ကုတ်ကာ ကျန်ခဲ့၏ ၊ ထို့နောက် ခုတင်နှစ် လုံးကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်ခုတင်မှာ နေရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားလိုက်၏ ။ ကိုယ်က အရင်ဦးအောင် ရောက်သူဆိုတော့ ကြိုက်ရာ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ မှတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အဝင်အထွက် အပေါက်ဝနားက ပြတင်းပေါက်နားမှာ ထားထားသော တစ်လုံးကို ရွေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခုတင်အောက်ထဲသို့ သေတ္တာသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ သေတ္တာဘေးတွင် စာအုပ်တွေ ထည့်ထားသော ကတ္တူစက္ကူပုံးကို ထားလိုက်၏ ။ ထို့နောက် အိပ်ရာခင်းကို ဖြေ၍ အိပ်ရာခင်းဖို့ လုပ်သည်။ ယခင် ကျောင်းသားဟောင်းများ ရိုက်သွားသော သံမှိုတွေ ရှိနေ၍ ခြင်ထောင် ထောင်ဖို့ အဆင်ပြေသွားသည်။ ခြင်ထောင်ထောင် အိပ်ရာခင်းပြီးနောက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရသည် ။ အခန်းပြင်သို့ ရောက်ပြီးနောက် အဆောင်ရဲ့ အနောက်ဘက်က မီးဖိုဆောင်လေးထဲသို့ ဝင်လာလိုက်သည်။ မီးဖိုချောင်ဆောင်လေးထဲတွင် အသားညိုညို ခပ်ပိန်ပိန် အဘွားကြီး တစ်ယောက် ကို တွေ့ရ၏ ။ ထိုအဘွားကြီးက သူဝင်လာတော့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး....

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ...သား”

“တံမြက်စည်းလေး ရနိုင်မလားလို့ပါ”

“ဟိုထောင့်မှာ ရှိတယ်၊ ယူသွားလေ၊ ပြီးရင် ဒီမှာ လာပြန်ထား ပေးနော်”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး တံမြက်စည်းကို သွားယူလိုက်သည်။

ထို့နောက်မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်မလိုလုပ်ပြီးမှ....

“ဒါနဲ့ အမေကြီးကို ကျွန်တော် မေးရဦးမယ်”

အဘွားကြီးက

“မေးလေ...သား...ဘာလဲ”

“ထမင်း ဘယ်မှာ ဝယ်စားရလဲဟင်”

“ထမင်းလား...ထမင်း ကတော့ အမေကြီးဆီမှာ လည်း စားလို့ရတယ်၊

ဒါမှမဟုတ် မစားချင်သပဆိုရင် ကျောင်းထိပ်ကဆိုင်တွေ မှာ လည်း သွားဝယ်စားလို့ရတယ်”

“ဪ...ဒါနဲ့ ထမင်းလခရော ပေးစားလို့ရလား”

အဘွားကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး....

“ရတယ်လေ....ဒီကလူတွေ အမေကြီးဆီမှာ ပဲ စားကြတာပဲ၊ တချို့ ကတော့ လက်လီဝယ်စားတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် လည်း ဒီမှာ ပဲ ဝယ်စားလိုက်တော့မယ်”

“အေး...အေး....သဘော၊ သဘော”

ထို့နောက် သူ အခန်းထဲသို့ ပြန်လာလိုက်သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ အခန်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီး ရေမိုးချိုးဖို့ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် တံမြက်စည်းကို သွားထားလိုက်ကာ ရေခွက်နဲ့ ဆပ်ပြာကိုယူ၍ အုတ်ကန်ရှိရာသို့ ထွက်လာလိုက်ပါတော့သည်။

အုတ်ကန်၌ သူ့အထက်အရင် ရောက်နှင့် နေသော ကျောင်းသား တစ်ယောက် ကို တွေ့ ရ၏ ။ ဒီအဆောင်သို့ သူရောက်ချိန်မှစ၍ ဒီနေ့အဖို့ ပထမဆုံးစတွေ .ရသော ကျောင်းသား ဖြစ်၏ ။ ထိုကျောင်းသားက သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံး ပြသည်။ သူကလည်း ပြန်ပြုံး ပြလိုက်၏ ။

“အခုမှ ရောက်တာ ထင်တယ်”

ထိုကျောင်းသားက သူ့ကို စကား စကားပြောသည်။ သူက....

“ဟုတ်တယ်၊ နေ့လည်ကမှ ရောက်တာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဒီအဆောင်မှာ နေတာ

ကြာပြီလား”

ထိုကျောင်းသားက ပြုံး ပြလိုက်ရင်း....

“ကျွန်တော် က ဒီမှာ နေတာ ဒီနှစ် နဲ့ဆို ခြောက်နှစ် ရှိပြီဗျ”

“ဗျာ”

ထိုကျောင်းသားစကားကြောင့် သူအံ့သြကာသွားသည်။ ခြောက်နှစ် ဆိုသော အတိုင်းအတာသည် (၆၇၉) မှာ မရှိပေ။ ပထမနှစ် မှစ၍ ဗီဇ ရသည်အထိ (နောက်ဆုံးနှစ် အထိ) တက်လျှင်ပင် ငါးနှစ် ပဲရှိသည်။ ဒီလူက ဘာလို့တစ်နှစ် ပိုရတာ လဲဟု တွေးကာ အံ့သြသွား ဖြစ်၏ ။ ဒါမှမဟုတ် ကြားက တစ်နှစ် နှစ် မှာ များ ကျခဲ့လို့လားဟု စဉ်းစားကြည့်၏ ။ ဒါလည်း မ ဖြစ်နိုင်၊ သူတို့တက်သည့် စနစ်သစ် (၆၇၉) သည် ဒီနှစ် မှစ၍ အကောင်အထည် ဖော်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခင်က (၆၇၉) နှင့် (၇၉၇) သာ ရှိသည်။ ယခုတော့ ထိုနှစ် စုရောမွေ့ကာ ၆၇၉ ဆိုပြီး လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏ ။

ထိုကျောင်းသားက သူတွေ ဝေသွားပုံကိုကြည့်၍ သဘောပေါက်ပြုံး လိုက်ကာ....

“ဒီလိုဗျ ကျွန်တော် က စနစ်ဟောင်း ၆၇၉ ကျောင်းသားဗျ၊ ၆၇၉ က ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း သုံးနှစ် တက်ရတယ်လေ၊ အဲဒီ သုံးနှစ်မှာ ကျွန်တော် က တစ်နှစ် ကို တစ်ခါပုံမှန်ကျပြီး တစ်တန်းကို နှစ် နှစ် နေလိုက်ရတော့ ခြောက်နှစ် ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျ၊ ဟား... ဟား...ဟာ...”

“ဪ”

သူလည်း အခုမှ သဘောပေါက်လိုက်မိပါသည်။

ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ရှိတော့ရှိတယ် ရှားတယ်ဟု ရင်ထဲမှာ ကောက်ချက်ချလိုက်မိ၏ ။ စနစ်ဟောင်းသာမက စနစ်သစ်ကို ပါမီသော ရှေ့မှီနောက်မှီ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်၏ ။

“ဒါဆို ခင်ဗျားက အခု ၆၇၉ Final ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဖာ်ဇ 2nd year”

“ဟင်....ဘယ်လို ဖြစ်လို့လဲ”

သူလည်း ပညာရေး စနစ်တွေ ကို လိုက်မမှီတော့၍ ယကလယ်ရိုက်သွားသည်။
ထိုလူကပင် ခပ်အေးအေးဆက်ပြောပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဖာ်ဇ 2nd year က ကျွန်တော် တို့ ဖာ်ဇ နောက်ဆုံးနှစ် နဲ့
တူတယ်လေဗျာ၊ အရင် သုံးနှစ်ကို နှစ် နှစ် ကျုံ့ပြီး ဖာ်ဇ level ပေးလိုက် တာလေ၊
အဲဒါကြောင့် ကျုပ်က အခုစနစ်သစ်မှာ 2nd year ဗျ”

“ဪ”

သဘောပေါက်သွားလေပြီ။ စနစ်ဟောင်းမှာ စနစ်သစ် အကူးအပြောင်း ဒါမျှ
လေးတွေ ဖြစ်တက်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

သူက မေးလိုက်ခြင်းပါ။ ထိုလူက....

“ခင်တဲ့မင်တဲ့ လူတွေ က ကြွယ်လေးလို့ ခေါ်တယ်၊ သိပ်ကြည်ညို
လေးစားလွန်းတဲ့ သူတွေ ကတော့ ကျုပ်ကို ဆရာကြွယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ နှစ် မျိုးထဲက
ခင်ဗျားကြိုက်တာခေါ်စေဗျာ”

သူတစ်ချက်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီလူပုံကြည့်ရတာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် ဘဝကို
ခပ်အေးအေးပင် ဖြတ်သန်းနေတာ သိသာလှ၏ ။ မျက်နှာလည်း တော် တော် ပြောင်ပုံရသည်။
သူက...

“ကျွန်တော် ကို ကြွယ်လေးလို့ပဲ ခေါ်ခွင့်ပြုပါဗျာ”

“ကောင်းပြီဗျာ...ခေါ်စေ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည် ကရော”

“သူငယ်ချင်းတွေ ကတော့ ဆရာလို့ခေါ်တယ်၊ သိပ်ကြည်ညိုလေးစားတဲ့လူတွေ

ကတော့ ကျွန်တော်ကို ဆရာကြီးလို့ခေါ်တယ်ဗျ”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ထိုလူ တစ်ချက်ကြောင်သွားပြီးမှ...

“ဟား...ဟား...ခင်ဗျား တော် တော် နောက်တုလူပဲဗျ”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ သူကလည်း ထိုတော့မှ....

“ကျွန်တော့်နာမည် ညိုသွေးပါ။ နေတာက အခန်း ၁၀ မှာ ၊ ခင်ဗျားကရော”

“ဟိုဘက်ဆောင်အပေါ်ထပ် ဟိုဘက်ခြမ်းအစွန်ဆုံးအခန်းပဲ ၊ ဒီမှာ တော့ ကြွယ်လေးကို မသိတဲ့လူ မရှိဘူး”

“ယုံပါတယ် ကိုယ့်လူရယ်”

ထို့နောက် သူတို့ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်ကြပါသည်။ သူတို့ရယ်သံများ သည် အဆောင်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ပြန့်လွင့်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏ ၊ သူ့အတွက်တော့ ထိုရယ်သံသည် နည်းပညာကောလိပ် (သံလျင်) သို့ ပထမဆုံး စတင်ခြေချရန်အတွက် အားယူလိုက်သော ခွန်အားတစ်ခုလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ။

သူတို့နေသော အဆောင် ဖြစ်သည့် “မြတ်သုခ” သည် ယခုအချိန်ထိတော့ ကျောင်းသားနှစ် ယောက် တည်း နှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေပါသေးသည်။ (ဒါမှမဟုတ်) ထိုးမဲ့ဆင် နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်၍ အားယူနေသလားမသိ။

နည်းပညာကောလိပ် (သန်လျင်) ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက သူ့ကို ဆီးကြို နေသည်။ ဆိုင်းဘုတ်အဝင်တွင် ကွန်ကရစ်လမ်းမကြီးက ဖြောင့်ဖြူ လျက်တွေ့ ရ၏ ။ ကွန်ကရစ်လမ်း၏ ညာဘက်တွင် သီဟိုဠ်ပင်တွေ အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် တည်ရှိနေသော မြေနီလမ်းကလေးရှိသည်။ ထိုမြေနီလမ်းကလေးဆီမှလည်း ကျောင်းထဲသို့

ဝင်ရောက်သွားလို့ရ၏။ သူ ကတော့ ကွန်ကရစ်လမ်းအတိုင်းပဲ ဝင်ရောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
။ ကွန်ကရစ်လမ်း၏ အဆုံးတွင် နှစ် ထပ်ကျောင်းဆောင်ကြီးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်နေရသည်။
ဘာမှန်းတော့ သူမသိသေး။

ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ပထမဆုံး ခြေလှမ်းကို စတင်မိသည်။ အတွေ့ထဲမှာ
အမေရိကတိုက်ပေါ် ပထမဆုံးခြေလှမ်းစချခဲ့သည် ကိုလံဘတ်(စ်) ကို သတိရသည်။
ကိုလံဘတ်(စ်)ကြီး ကတော့ အမေရိကတိုက်ပေါ်ခြေလှမ်း စချမိချိန်တွင်
ဘယ်လိုခံစားရမလဲမသိ၊ သူ ကတော့ နယ်မြေသစ်တစ်ခုအတွက် ရင်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲ
ဖြစ်ကာသွား၏။

ကွန်ကရစ်လမ်းအတိုင်း သူလျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းထပ်မှစ၍
လှမ်းမြင်နေရသော နှစ် ထပ်ဆောင်အထိ လမ်းလျှောက်ချိန်သည် အနည်းဆုံး
ဆယ်မိနစ်ဆယ်ငါးမိနစ်သာ ကြာမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် ထိုလမ်းခရီးကို
အနည်းဆုံး နှစ် နှစ် ခန့် လျှောက်ရလိမ့်ဦးမည် ။

ခေတ်အဆက်ဆက် ရင်ခုန်ခြင်း၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း
စသည်တို့နှင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့သော ထိုလမ်းကလေးသည် သူ့အား အလျားလိုက်မှော
က်လျက်ဆီးကြိုနေပါသည်။

ဝင်းထဲရောက်တော့ ဆက်လက်ဝင်ရောက်ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသည်။
မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလည်း မရှိ၊ အပေါင်းအသင်းလည်း မရှိဆိုတော့ တစ်ယောက် တည်း
စိတ်အားငယ်မိနေတာလည်း ပါမည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှိန်နေတာလည်းပါ၏၊ ထို့ကြောင့်
ခြေလှမ်းများ လေးလံနေသည်။ မည် သူကမှ ဆွဲမထား၊ အပြင်လူမဝင်ရဆိုသည့်
ဆိုင်းဘုတ်လည်း ချိတ်ဆွဲမထားဘဲနဲ့ သူ့ခြေလှမ်းတွေ လေးလံနေ၏ ။ သူ့ဘေးမှာ တော့
ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ဥဒဟို ဝင်ထွက်သွားလာနေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်
ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်မဲတင်းကာ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှမ်းဝင်လိုက်ပါတော့၏ ။

အမှန်စင်စစ် မိခင်ကျောင်းတော် ကြီးသည် မိမိ၏ သားငယ်အား နွေးထွေးပျူ

ငှာစွာ တံခါးဖွင့်ကြိုဆိုပြီး ဖြစ်ပါတော့သည်။

ညိုသွေးသည် နယ်မှ ဖြစ်သည်။ နယ်ဟုဆိုရာ၌ တစ်မြို့၊ တစ်ရွာထဲ အတည်တကျရှိနေခြင်းမျိုး မဟုတ်ပေ။ ညိုသွေးတို့အဖေက ဝန်ထမ်း၊ ဝန်ထမ်းဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း နယ်တကာလှည့်၍ ကျရာမြို့၊ မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ညိုသွေးလည်း ထုံးစံအတိုင်း တစ်နွယ်ငင်တစ်စင်ပါ ဖြစ်ကာ ဖခင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ နယ်တကာလှည့်၍ လိုက်နေရ၏ ။ ညိုသွေးမှာ မိခင် မရှိတော့။ ညိုသွေး ရှစ်တန်းအောင်တော့ ကင်ဆာ ရောဂါ နှင့် ဆုံးကာသွား၏ ။

ညိုသွေး ဆယ်တန်းအောင်တော့ ညိုသွေးတို့ အဖေက ရန်ကုန်မှာ တာဝန်ကျ၍ သားအဖ နှစ် ယောက် ရန်ကုန်ပြောင်းလာကြသည်။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ကြီးတော် ကြီးအိမ်မှာ နေ၍ ၆၇၉ တက်ဖို့ လျှင်ကော်ဖက်သို့ တစ်ဆင့်ဖြင့် တာဝန်နှင့် ပြောင်းသွား ရ၍ ညိုသွေး တစ်ယောက် တည်းသာ ကျန်ခဲ့၏ ။

ဒီတစ်ခါတော့ ညိုသွေး လိုက်မပြောင်းတော့။ သန်လျင်မှာ အဆောင်နေရင်း ကျောင်းတက်ဖို့လုပ်သည်။ ကျောင်းနားမှာ လည်း အဆောင်တွေ ကရှိနေ၍ ညိုသွေးအတွက် အဆင်ပြေသွားလေတော့သည်။ ဤ သို့ဖြင့် ညိုသွေးသည် တစ်ခါကမှ မကြုံဖူးသေးသော တက္ကသိုလ်ဟူသော ကျောင်းတော် ကြီးနှင့် ယခုမှ နဖူးတွေ .ခူးတွေ .တွေ .လိုက်ရကာ အရာရာ အသစ်အဆန်း ဖြစ်ပြီး ရင်ခုန်နေရပါတော့၏ ။

ထို့ကြောင့် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် လျှောက်လာရင်း ကျောင်းထိပ်မှ လှမ်းမြင်နေရသည့် နှစ် ထပ်ဆောင်ကြီးရှေ့အရောက်တွင် ခဏရပ်လိုက်သည်။ သူတက်ရမည့် အခန်းနှင့် နေရာဒေသကို စုံစမ်းရန် ကျောင်းသားရေး ကို သွားဖို့ရှိသည်။ ကျောင်းသားရေး ရာဆိုတာလည်း ဘယ်နားမှန်း သူမသိ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာလိုက်တော့ ဘယ်ဘက်မှာ နှစ် ထပ်ဆောင်နှင့် ညာဘက်မှ ကျောင်းဆောင် ၊ ကျောင်းခန်းများ ကို တွေ့ လိုက်ရ၏ ၊ ရှေ့ဆက်သွားလျှင် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကန်တင်းတွေ

စုဆက်ထားတာ စားသောက်ဆိုင်တန်းကို တွေ့ရသည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျ။ ဒီမှာ ”

သူ့ရှေ့မှာ ငိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်လာသော ကျောင်းသား တစ်ယောက် ကို တွေ့ရ၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ထိုကျောင်းသားက သူခေါ်တာကို ကြားဟန်မတူ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားဟန်ပြင်၍ ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ခေါ်မိ၏ ။ ထိုတော့မှ ထိုကျောင်းသားက လှည့်ပြန်ကာ....

“ဘာလဲဗျ...ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ကျောင်းသားရေး ရာကို ဘယ်ကသွားလဲသိချင်လို့ပါ”

သူ့စကားဆုံးတော့ ထိုကျောင်းသားက ခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း

“ကျွန်တော် လည်း အဲဒီ ကို သွားမလို့ပဲ၊ ဟိုဘက်က ပြောလိုက်တာတော့ ဒီအဆောင်တွေ ဘက်က သွားရတယ်လို့ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း အဲဒီ သွားမယ်ဆိုလာလေ”

ညှိသွေး ပျော်ကာသွား၏ ။ တစ်ယောက် တည်း ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတဲ့ အတူတူ သူ့လိုလူမျိုး တစ်ယောက် နှင့် အဖော် ရသွား၍ ပျော်ကာသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုလူနဲ့ပင် လိုက်သွားလိုက်ပါတော့၏ ။ နှစ် ယောက် သား အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းတွေ ကို ဖြတ်ရင်း ဟိုမေးဒီမေးနှင့် ကျောင်းသားရေး ရာကို ရောက်သွားသည်။ ရေး ရာမှာ ဆောင်ရွက်စရာရှိတာတွေ လုပ်ရင်းတက်ရမဲ့ အခန်းနံပါတ်ရ၏ ၊ လခသွင်းစရာရှိသည့် ပိုက်ဆံများ လည်း သွင်းရသည်။ ထို့နောက် သူတို့ နှစ် ယောက် သည် ကျောင်းသားရေး ရာမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်အခန်းမှာ တက်ရလဲဗျ”

သူနဲ့ အတူလာသည့် ကျောင်းသားက သူ့ကို မေးလိုက်၏ ။

“ဇ-5 လို့ ပြောတာပဲ၊ တက်ရမဲ့ အခန်းတွေ နဲ့ အချိန်စာရင်းကို ရုံးခန်းဘေးမှာ ကပ်ထားတယ်တဲ့၊ အဲဒါသွားကူးရဦးမယ်”

“ကျွန်တော် လည်း တစ်ခါတည်း လိုက်ကူးမယ်ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် က မေ့ရှာတူလို့လား”

“အဲဒီ မှာ ပဲ မေ့ရှာ အကုန်လုံး ကပ်ထားတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဪ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက (MT) လား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၍ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကရော”

“ကျွန်တော် က Civil ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော် က Civil ဝါသနာပါတာ အမှတ်မမီလို့”

ထိုလူက ဘာမှ မပြော ပြုံး ပဲ ပြုံး နေလိုက်တော့သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ရုံးခန်းဘက် ရောက်လာကြ၏ ။ ကျောင်းရုံးခန်းဘေးတွင် ဘုတ်ပြားတစ်ခုကို ထောင်ကာထားပြီး စာရွက်ဖြူလေးတွေ အများ ကြီး တန်းစီကာ ကပ်ထား၏ ။ ထိုအရှေ့တွင် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတို့ ပြည့်နှက်ကာနေသည်။

“ဒါပဲ ဖြစ်မယ်၊ လာသွားရအောင်”

သူတို့ ထိုအရှေ့ရောက်တော့ သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်အလိုက် ကပ်ထားသော အခန်းစာရင်း စာရွက်များ ကို တွေ့ ရသည်။ ကိုယ့်ရဲ့ မေ့ရှာအလိုက် အချိန်စာရင်းကို ကူးယူလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့လိုက်ပါတော့၏ ။

“ကျွန်တော် တို့ ကန်တင်းခဏထိုင်ရအောင်ဗျာ”

ထိုကျောင်းသားက အဆိုပြုသည်။ သူကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြ၍ ...

“ကောင်းသားပဲ သွားလေ...”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ခုနလာခဲ့သည် လမ်းအတိုင်း နှစ် ထပ်ဆောင်ကြီး ရှေ့မှ ဖြတ်၍
ကန်တင်းတွေ ဘက် ထွက်ခဲ့လိုက်ပါတော့သည်။ သူက နှစ် ထပ်ဆောင်ကြီးကို ကြည့်၍ ...

“ဒါကြီးက ဘာကြီးလဲ မသိဘူး”

သူ့ဘေးနားက ကျောင်းသားက တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ...

“Drawing ဆွဲတဲ့ အဆောင်လို့ ပြောတာပဲ ၊အတိအကျတော့ မသိဘူး၊ ”

အဆောင်အပေါ်ထပ် လေသာဆောင်လိုနေရာမျိုးတွင်

ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ တော် တော် များများ ကို ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ ကိုယ်
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြတာ တွေ .ရသည်။ တချို့က T-Square ခေါ် ပုံဆွဲပေတံများ
ကိုင်ထားကြ၏ ။ အဲဒီ တော့မှ သူလည်း T-square ပုံဆွဲကိရိယာများ ဝယ်ရဦးမှာ ပါလားဟု
သတိရမိလိုက်တော့၏ ။

(၂)

“ကျွန်တော် နာမည် ဇေယျာလို့ ခေါ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ရော ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျွန်တော် က ညိုသွေး”

“တွေ့ ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ရန်ကုန်ကပဲလား”

“ဆိုပါတော့...ဒါပေမဲ့ အဆောင်မှာ နေတယ်”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ကျုပ်က ကျောက်တန်းက ဗျ”

“ဟုတ်လား...ဒါဆို နီးနီးလေးပဲ”

ဇေယျာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ညိုသွေးက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ဟန် လုပ်လိုက်ပြီးမှ...

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဒီကျောင်းထဲရောက်ဖူးမှာ ပေါ့”

“Evening မှာ တက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ညီဝမ်းကွဲဆီတော့ တစ်ခေါက်နှစ် ခေါက် ရောက်ဖူးတယ်၊ အရင်က ကိုယ်နဲ့လည်း ဘာမှမဆိုင်တော့ ဘာသိဘာသာပါပဲ”

ညိုသွေးက ပြုံး လိုက်သည်။ ထို့နောက် ချထားသော လက်ဖက်ရည်ခွက်များ ကို တစ်ငုံစီ သောက်လိုက်ကြ၏ ။ ထို့နောက် စီးကရက် တစ်ယောက် တစ်လိပ် ကောက်ကိုင်လိုက်ကြ၏ ။ ညိုသွေးက တိုင်မှာ ချိတ်ထားသော မီးခြစ်ထံသွားပြီး မီးထည့်မလို အလုပ် ဇေယျာက လက်ကာပြလိုက်ကာ...

“နေ...နေ ဒီမှာ ပါတယ်”

ဟုပြော၍ သူ့အိတ်ကပ်ထဲက ဂက်စ်မီးခြစ်ကို ထုတ်ကာပေးသည်။ ညိုသွေးက မီးညှိလိုက်ပြီးမှ မီးခြစ်ကို ပြန်ပေးကာ

“ခင်ဗျားက ဆေးလိပ် ကြိုက်ပုံရတယ်”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဪ...မီးခြစ်ပါ...အမြဲဆောင်ထားတယ်ဆိုတော့ ဆေးလိပ်ကြိုက်သူတွေ ရဲ့ ပုံစံပဲဗျ”

ဇေယျက ခေါင်းလည်း မညိတ် ခေါင်းလည်း မခါပါ။ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေးသာ နေနေလိုက်သည်။ ညိုသွေးလည်း အလိုက်တသိပင် ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ ဆေးလိပ်ကို သာ ဖိမ်ဆွဲ၍ သောက်နေလိုက်ပါတော့၏ ။

ခဏကြာတော့ ပိုက်ဆံရှင်းဖို့လုပ်သည်။ ညိုသွေးက သူရှင်းမယ်ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း ဇေယျက အတင်းရှင်းကာ သွား၏ ။

“ကျွန်တော် က ဒီနယ်သားပါဗျ။ အိမ်ရှင်လို ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော် ပဲ ရှင်းပါရစေ”

ညိုသွေးက ဇေယျက ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီလိုမှန်းသိရင် ပေါက်စီပါစားပါတယ်ဗျာ”

ညိုသွေးစကားဆုံးတော့ ဇေယျက အားရပါးရ ရယ်လိုက်၏ ။ ထို့နောက် သူ့ကိုနှုတ်ဆက်၍ ဇေယျ ထွက်ကာသွားတော့၏ ။ ညိုသွေးလည်း ဇေယျကို နှုတ်ဆက်ရင်း ကန်တင်းရှေ့က ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ မြေနီလမ်းကလေး၏ ဘေးတွင် စိန်ပန်းပင်များ နှင့် ကံ့ကော်ပင်တချို့ကို တွေ့ရလေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် တိုက်ခတ်လာသော လေက အေးမြကြည်လင်လှ၏ ။

ကျောင်းတက်ပြီး တစ်ပတ်လောက်ကြာသည်အထိ သူ့အခန်းဖော်က ရောက်မလာသေး၊ နယ်ဘက်သို့ ခရီးလွန်နေကြောင်း အဆောင်မှူး ပြောလို့ သိလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခန်းလုံး သူ တစ်ယောက် တည်းနှင့် ထင်တိုင်းကြံနေနိုင်၏ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပါလာသော ကက်ဆက်ကလေးကို တစ်ညလုံးဖွင့်၍ အိပ်၏ ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့

ထမင်းဟင်းကို မီးဖိုဆောင်မှာ မစားချင်၍ အခန်းထဲသို့ ယူစားသည်။ အခန်းဖော်ရှိခဲ့ရင်တော့ သူ ဒါမျိုးလုပ်ချင်မှ လုပ်လို့ရတော့မည် ဟု တွေးမိလိုက်၏။

တစ်ချို့တွေက ညဘက်ဆူညံနေလျှင် အိပ်လို့မရတာ ရှိသည်။ တချို့က ညဘက်မီးလင်းနေလျှင် အိပ်လို့မရ။ တချို့ကြပြန်တော့ မီးရောင် လေးမှ မြင်မနေရရင် အိပ်လို့ မပျော်သော လူတွေ ရှိ၏။ တချို့က ဟောက်တက်သည်။ တချို့က ငြိမ်ငြိမ်စိမ်စိမ် အိပ်ဘဲ အအိပ်ကြမ်းသူတွေ ရှိ၏။ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေနှင့် တစ်ယောက် တစ်ပုံစံစီ ဖြစ်ကြသော ကြောင့် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးတွင် တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်းနေကြလျှင်သာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်နဲ့ သင့်တော် ရာ လူချင်းတွဲ၍ တစ်ခန်းထဲ နေလိုက်လျှင် အဆင်ပြေဆုံး။

သူတို့အဆောင်မှာ တော့ ထိုကိစ္စမျိုးကို အချင်းချင်းညှိနှိုင်း၍ ဖြေရှင်းလိုက်ကြသည်။ များသော အားဖြင့် အကြောင်းသိ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းစု၍ နှစ်ယောက် တစ်ခန်းစီ တွဲ နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ပြဿနာကြီးကြီးမားမား မရှိ။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူနဲ့မှ မတွဲ ချင်လျှင် တစ်ယောက် တည်း နှစ်ယောက် စာပေး၍ တစ်ခန်းထဲ သီးသန့်နေလိုက်ရုံသာ။

ညှိသွေးကတော့ စရောက်ကတည်းက တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်သော ကြောင့် သူ့အခန်းဖော်ကိုသာ သဘောကောင်းပါစေဟု ဆုတောင်းနေရသည်။ ထိုသို့ တွေးနေရင်းမှ အပေါ်ထပ်အခန်းများ ဆီမှ “ဟေး” ခနဲအော်သံကြားရ၍ အတွေးစပြတ်သွားမိ၏။ မီးပြတ်သွား၍ ဖြစ်သည်။ ခဏနေတော့ လေကားအတိုင်း တဝုန်းဝုန်းဆင်းလာသော ခြေသံများ ကို ကြားရသည်။ တချို့ကလည်း အဆောင်မှူး နေထိုင်ရာ အခန်းဘက်ဆီသို့ လှမ်းအော်သွားကြ၏။

“အဆောင်မှူး ရေ မီး ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာ လဲဗျို့။”

“မသိဘူးလေကွာ.....ငါက လျှပ်စစ်ဌာနကမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆိုလည်း အဆောင်ပိုင်ရှင်ကို မီးစက်မြန်မြန်ဝယ်ခိုင်းဗျာ”

“အေးပါကွာ...အေးပါ”

အဆောင်မှူး က အခန်းထဲမှ လေသံအေးအေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“မင်းတို့ကလည်း အဆောင်မှူး က မီးပျက်လေ ကြိုက်လေပဲ”

အပေါ်ထပ်မှ ကျောင်းသား တစ်ယောက် အသံ ထွက်လာသည်။ အောက်ထပ်က ကျောင်းသားက ဘာ ဖြစ်လို့လဲဟု ပြန်မေးသည်။ အပေါ်က ကျောင်းသားက...

“ခွက်ပုန်းလေကွာ...ခွက်ပုန်း.... အဆောင်မှူး က မီးပျက်တုန်း မြလေး မသိအောင် ခွက်ပုန်းပြေးပြေးချတာကွ”

ရယ်သံတွေ ဆူညံစွာ ထွက်လာ၏ ။ အဆောင်မှူး က ခွေးကောင်တွေ ဟု လှမ်းဆဲလိုက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ အဆောင်မှူး ကို နောက်သွားသော ကျောင်းသားများ မှာ ကျောင်းသားဟောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ အများ စုက ဒီအဆောင်မှာ ပင် အရင်နှစ် တွေ ကတည်းက နေထိုင်လာကြသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ခဏကြာတော့ ထိုအုပ်စု ဂစ်တာ တဒေါင်ဒေါင်နှင့် အဆောင်ဝင်းမှ ထွက်သွားကြပါတော့သည်။ အဆောင်သည် ခဏလေးအတွင်း ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ သွားလေသည်။ ညှိသွေးက အခန်းထဲမှ ငုတ်တုပ်ထိုင်ရင်း ခြင်တွေ လိုက်ရိုက်နေတော့သည်။ သူ့မှာ အပေါင်းအဖော်လည်း မရှိ၊ သူငယ်ချင်းလည်း မရှိ၍ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိ၊ ဘယ်သူနဲ့ စကားသွားပြောလို့ ပြောရမှန်း လည်း မသိပေ။

ထိုအချိန်တွင် အခန်းရှေ့သို့ လူ တစ်ယောက် ရောက်လာ၏ ။ အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက် တည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ခြင်ထိုင်ရိုက်နေသော သူကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ ..

“ညှိသွေး တစ်ယောက် တည်း ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

ညှိသွေးက သူသော လှမ်းမေးသော သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြွယ်လေးရဲ့ ၊ ခြင်ကိုက်လို့ ခြင်ရိုက်နေတာပါ၊ ဒါနဲ့ ကိုကြွယ်လေးက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မီးပြတ်နေလို့ ဆင်းလာတာဗျ၊ ခုနကောင်တွေ ဘယ်ကို ထွက်သွားတာ တွေ
လိုက်လဲ”

“ဘယ်သူတွေ လဲ၊ အပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ကျောင်းသားတွေ ကို ပြောတာလား”

ကြွယ်လေးက ခေါင်းညိတ်ပြန်။ ။ ညှိသွေးက...

“အပြင်ဘက် ထွက်သွားသံတော့ ကြားလိုက်တယ်၊ ဂစ်တာတွေ လည်း
ပါသွားလေရဲ့ ”

“ဒါဆို အပေါ်ဆောင်တွေ ဘက် ထွက်သွားတာ ဖြစ်မယ်၊ ညှိသွေးအားရင်
လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“အပေါ်ဆောင်တွေ ဘက် ဂစ်တာသွားတီးမယ်လေ”

“ကျွန်တော် မှ ဂစ်တာ မတီးတက်တာ”

“တီးတက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဆိုတက်စရာလည်း မလိုပါဘူး၊ အသံသေး
အသံကြောင့် အော်တက်ရင် ရပြီ”

“ဒါဆိုလည်း လိုက်မယ်ဗျာ”

ထို့နောက် ကြွယ်လေးနဲ့ သူ အခန်းရှေ့မှ ထွက်လာလိုက်၏ ။ အဆောင်မှ
မထွက်ခင် အုတ်ကန်နောက်မှ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တစ်လုံးကို ကြွယ်လေးက
သွားဆွဲလာလေသည်။

“ဘာလဲဗျ”

ကြွယ်လေးက မျက်စိတစ်ချက် မှိတ်ပြကာ...

“ဒီလိုညှစ်မှားမှာ မရှိမ ဖြစ် လိုအပ်တဲ့ အရာလေးဗျာ၊ ဘယ်လိုလဲ ချောက်တယ်
မဟုတ်လား”

သူ သဘောပေါက်စွာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

ပြီးနောက် ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ၊ ကြွယ်လေးနဲ့တော့ ပေါင်းလို့ ရလေပြီ၊

မနက်ဆို ရှစ်နာရီ ကျောင်းတက်ရသည်။ သူနိုးတော့ ခုနစ်နာရီခွဲပင် ရှိနေပြီ။

ညက မိန်းကလေး အဆောင်ရှေ့မှာ ဂစ်တာတီးလိုက်တာ တစ်နာရီမှ ပြန်ရောက်သည်။
ညကလည်း ဆိုကောင်း တီးကောင်းအောင် ချလိုက်တာ နည်းနည်း လစ်မစ်များ သွားသည်။
ကြွယ်လေးနဲ့ သူနဲ့ နှစ် ယောက် ကို တစ်လုံးလောက် ကျသွားသည်။ ကြွယ်လေးတော့ မသိ
သူတော့ ခေါင်းတွေ နည်းနည်း ကိုက်ချင်နေသည်။

ထို့နောက် မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက် ပြီးနောက် မီးဖိုဆောင်ထဲ ဝင်ပြီး

ဘလက်ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို သံပရာသီး ခပ်ကြီးကြီး ညှစ်ပြီး သောက်လိုက်၏ ။ ထို့နောက်
ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

အဆောင်နဲ့ ကျောင်းထိပ်က ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်ရသည်။

ကျောင်းထဲရောက်တော့ ဗီ ဆောင်တွေ ဘက်မှ ဖြတ်ပြီး သူအခန်းရှိရာ ဇီ ဆောင်တွေ
ဘက်သို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။ ကျောင်းရောက်တာလည်း တစ်ပတ်လောက်
ကြာပြီဆိုတော့ စရောက်ကာစလို စမ်းတဝါးဝါး မဟုတ်တော့၊ လမ်းတွေ ဘာတွေ ကျွမ်းနေပြီ။
ဘယ်လမ်းက ဖြတ်ထွက်ရင် ဘယ်ရောက်သည် ဆိုတာကို သိနေလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဘီဆောင်တွေ အနောက်ဘက်က အုတ်ကန်နဲ့ အိမ်သာတွေ ရှိရာ

ဘက်ကနေ ဖြတ်ချလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူလမ်းရာရင်း တစ်နေရာအရောက်
ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲ ရပ်ကာ သွားသည်။ အခြား အကြောင်းကြောင့် မဟုတ်။ လူနှစ် ယောက်
စကားပြောသံကို ကြားလိုက်ရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“နင်တို့ ယောက်ျားတွေ က အဲဒီ လိုမျိုးလား၊ ဒီလို အချိုးမျိုးတွေ ပဲလား၊

ပြောစမ်းပါ...ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ...”

“မဟုတ်ဘူးဟာ...နင်ထင်တာ မှာ :နေပြီနော်...ယုဂီ၊ နင်သေချာစုံစမ်းပြီးမှ ငါကို လာပြောသင့်တယ်”

“စုံစမ်းစရာ မလိုဘူး၊ နင်လုပ်ရပ်က လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားနေသလို ထင်ရှားနေတာပဲ ၊ နင်ဘာငြင်းချင်သေးသလဲ စိုးကျော်”

ရှေ့ဆက် သွားရရင် ကောင်းနိုး၊ ဒီနေရာကပဲ လှည့်ပြန်ရရင် ကောင်းနိုး ညှို့သွေး ဒီနေရာကပဲ စဉ်းစားနေမိ၏ ။ အသံလာရာဘက်က သူသွားရမည့် လမ်း တည့်တည့်ကြီး ကျနေ၏ ။ လူတွေ က အဆောင်ခန်းတွေ နဲ့ ကွယ်နေ၍ မမြင်ရသော်လည်း ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် နှင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဆိုတာ သေချာ၏ ။ ပြဿ နာက နည်းနည်း ကြီးပုံရသည်။ နှလုံးသားရေး ရာကြောင့် ပေါက်သံနေတဲ့ လေသံမျိုးတွေ ။

သူ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ထိုစုံတွဲ ရှေ့မှာ ဖြတ်လျှောက်သွားဖို့ မျက်နှာပူလှ၏ ။ လူကလည်း ပြတ်နေသည့် အချိန်မို့ သူတို့အချင်းချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောနေပုံလည်း ရလေသည်။

သူ ခြေဦး ပြန်လှည့်ပြီး ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းလောက်သာ လှမ်းရသေးသည် နောက်စေ့က ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ သူဘေးနားမှာ ကွန်ပါဘူးတစ်ဘူး ပြုတ်ကျလာ၏ ။ သူလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ နောက်စေ့ကို ပွတ်ရင်း ကွန်ပါဘူးကို ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကြည့်နေမိသည်။ ထိုကွန်ပါဘူးသည် တစ်စုံ တစ်ယောက် က အားဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်၍ သူကို လာမှန်တာပဲ ဖြစ်မည် ။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသတစ်ချက်ထွက်သွားပြီ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့...

“ဟင်”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သူလန့်ကာသွား၏ ။ သူ့ရှေ့မှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဒေါသမျက်ဝန်းနှင့် မတ်တပ်ရပ်ကာနေ၏ ။ ခဏကြာတော့ ထိုကျောင်းသူက ကွန်ပါဗူးကို ရုတ်တရက် ကောက်ယူလိုက်ကာ လွယ်အိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး....

“တော် တော် နာသွားလာဟင်”

“ဗျာ”

“ကျွတ်...နာသွားလားလို့ မေးတာ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“တောင်းတော့ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး၊ မတော် တဆ ဖြစ်တာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ရှင်ထိုက်နဲ့ ရှင်ကံပဲ၊ အဲဒါပေမဲ့ ကွဲသွားတယ်ဆိုရင်တော့ ဆေးဖိုးဝါးခ ပေးဖို့ အသင့်ပဲ”

“ဘာဗျာ”

သူ့အသံသည် ဒေါသကြောင့် ဟိန်းကာ ထွက်သွားသည်။ ကောင်မလေးက သူ ဒေါသထွက်သွားတာကို ဂရုမထားဘဲ ခပ်အေးအေးပင် ကြည့်၍ ...

“ရှင် ဒေါသ ထွက်သွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်၊ ဒီစကားမျိုး မပြောသင့်ပေမဲ့ ကျွန်မဘက်က ဝတ္တရားရှိလို့ မေးလိုက်ရတာ ၊ ကဲပါ...ရှင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုလည်း ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ထို့နောက် သူ့ရှေ့မှ ကောင်မလေးသည် ထွက်ကာသွားသည်။ သူသာ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ငေးကာ ကျန်ခဲ့၏ ။ ထိုကွန်ပါဗူးက သူကို ဘယ်လို လာမှန်မှန်းလည်း သူ မသိပေ။ ထိုကောင်မလေးကိုလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး။

“တကယ်တော့ သူက ကျွန်တော် ကို ပစ်လိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော် အရှောင် မြန်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ကို မထိဘဲ ခင်ဗျားကို သွားထိတာ”

အဆောင်အကွယ်မှ နေ၍ ထွက်လာသော ကျောင်းသား တစ်ယောက် က သူကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ထိုကျောင်းသားကို ကြည့်၍

“အဲဒီ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ၊ သူကလည်း မှာ သေးတယ်၊ စကားပြောတာကလည်း ရင့်သလား မပြောနဲ့”

ထိုကျောင်းသားက ပြုံး လိုက်သည်။ ဘာမှတော့ မပြော။ ထို့နောက် သူ့ဘယ်ဘက်လက် ကမ်းပေးလိုက် ကာ...

“ကျွန်တော့်နာမည် စိုးကျော်ပါ၊ M၉ First Year ကပါ”

သူလည်း ယောင်နနနှင့် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထို့နောက်

“ကျွန်တော်က M၉ က First Year ပါပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့က အခန်းချင်း နီးနီးလေးပေါ့...”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ စိုးကျော်တို့ အခန်းက သူတို့အခန်းနှင့်

တစ်ခန်းကျော်မှာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ မေဂျာနှစ် ခုက 2nd Year ပြီးလျှင် Mechanical မေဂျာအဖြစ် တစ်မေဂျာတည်း ပေါင်းသွားမည့် မေဂျာခွဲများ ဖြစ်ကြသည်။

“ဒါနဲ့ ခုနက ကောင်မလေးက ဘယ်ကလဲဗျ”

“သူက Civil က၊ နည်းနည်း ဂေါက်နေတာဗျာ၊ စာမဖွဲ့လောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်

ကို သူ့သူငယ်ချင်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာလာရှာတာ၊ သူနဲ့ ကျွန်တော် နဲ့က အထက်တန်းကတည်းက မတည့်တာလေ”

“ဪ”

သူက ဘာမှဆက်မမေးတော့ပါ။ သူများ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာလည်း ဖြစ်နေ၍ ဆက်မေးရန်လည်း မသင့်တော်ပေ။

ထို့နောက် သူတို့ လမ်းလျှောက်ရင်း ဇ ဆောင်တွေ ဘက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ခင်ဗျား ခေါင်းပေါက်သွားသေးလား”

“ရပါတယ်၊ နည်းနည်း လေး သွေးစို့သွားတာပါ”

စိုးကျော်က သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းချလိုက်သည်။ အားနာသလို ဖြစ်သွား၏။

ဘာမှတော့ မပြော၊ နောက်ဆုံး သူတို့ လမ်းခွဲရာ ကိုယ့်အခန်းရှိရာ ကိုယ်အသီးသီးထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါတော့၏။

“နောက် လမ်းတွေ ရင် ခေါ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဘော်ဒါတွေ ဖြစ်သွားပြီပဲ”

စိုးကျော်က နောက်ဆုံးလမ်းခွဲရင်း သူ့ကို လှမ်းပြောသွားလိုက်သေး၏ ။

အိပ်ကောင်းနေတုန်းမှာ ပင် တခုံးခုံးနဲ့ တံခါးထုသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ အိပ်မှု
စုံများနှင့် ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ခြောက်နာရီပင်
ရှိသေးသည်။ တံခါးထုသံနောက် တစ်ခါကပ်ထပ်ကြားရ၍ ညိုသွေး ခုတင်ပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်ကာ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက် ၏။ တံခါးဖွင့်ပြီး သွားတော့ အခန်းဝမှာ ရပ်နေသည့်
အဆောင်မှူး ကို တွေ့ ရသည်။ သူ့နောက်မှာ အသားဖြူဖြူမျက်နှာပိုင်းပိုင်းနှင့် လူ
တစ်ယောက် ။

“အိပ်နေတာ ထင်တယ်၊ ဒီအခန်းမှာ နေမဲ့ ကျောင်းသားရောက်လာလို့
နှိုးလိုက်ရတာ ”

ညိုသွေးက တံခါးကို အဆုံးထိ ဖွင့်ပေးလိုက် ၏။ ထိုကျောင်းသားက
သေတ္တာတစ်လုံးနှင့် ဆွဲခြင်းတစ်လုံးကို မနိုင်မနင်းမကာ ဝင်လာသည်။ ညိုသွေးက
အခန်းပြင်မှာ ချထားသော အိပ်ရာလိပ်ကို မ၍ သွင်းပေးလိုက် သည်။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ...အားနာလိုက်တာ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားသေတ္တာကို ခုတင်အောက် သွင်းလိုက်ပါလား”

ထိုကျောင်းသားက ခေါင်းညိတ်ပြု၍ သူ့သေတ္တာကို ခုတင်အောက်သို့
သွင်းလိုက်သည်။ ဆွဲခြင်းကိုလည်း သေတ္တာဘေးမှာ ကပ်ထားလိုက်၏။ ဆွဲခြင်းထဲမှာ
ပါလာသော ပုလင်းတွေ မူးတွေ ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အစားအသောက်တွေ ပဲ
ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ဟု ခန့်မှန်းမိ၏။ ညိုသွေးက အိပ်ရာလိပ်ကို ခုတင်ပေါ် တင်ပေးလိုက် သည်။

“ကျွန်တော် ကြောင့် မနက်အစောကြီး ထရတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“ရပါတယ်ဗျာ...ကျွန်တော် လည်း ခင်ဗျား လာနီးလာနီးနဲ့ စောင့်နေတာပါ”

ထိုကျောင်းသားက ပြုံး လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာလိပ်ကို ဖြည့်၍

ခင်းလိုက်ရင်းမျှ...

“ကျွန်တော် မြိတ်ဘက်ကို ခရီးလွန်နေလို့ဗျာ၊ တစ်နေ့ကမှ မော်လမြိုင် ပြန်ရောက်တာ”

“ဪ...ခင်ဗျားက...မော်လမြိုင်မှာ နေတာလား”

ထိုကျောင်းသားက ခြင်ထောင် ထောင်မလို့ လုပ်ရင်းမှ ခေါင်းညိတ်ကာ ပြသည်။
ညိုသွေးက အလောတော် ခြင်ထောင်တွေ ကို ကတ်ကြေးနဲ့ ဖြတ်ကာ ပေးလိုက် ၏ ။

“ခင်ဗျား နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ”

“ညိုသွေး...ခင်ဗျား ကရော”

“နေလင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ MT မေဂျာက”

“ဟာ..ဒါဆိုဟန်ကျတာပဲ၊ ကျွန်တော် နဲ့ မေဂျာအတူတူပဲပေါ့”

“ဟုတ်လား...အတော် ပဲဗျာ၊ ဒါဆို အရာအားလုံး ခင်ဗျားကိုပဲ
ဆရာတင်ရတော့မှာ ပဲ ၊ကျွန်တော် က တစ်ပတ်လောက် ကျောင်းပျက်ထားတော့
ခင်ဗျားဆီကပဲ စာတွေ ပြန်ကူးရဦးမယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ...စာအစုံရှိပါတယ်”

ထို့နောက် သူတို့ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ် ကြသည်။ ခြင်ထောင်ထောင်
အိပ်ရာခင်းပြီးနောက် နေလင်းက ညိုသွေးကို ကြည့်၍ ...

“ခင်ဗျား....မနက်စာ မစားရသေးဘူးမလား၊ ကျွန်တော် တို့ တစ်ခုခု
သွားစားရအောင်လေ”

“ဒါဆို ခဏစောင့်ဦး ကျွန်တော် မျက်နှာသွားသစ်လိုက်ဦးမယ်”

“OK..OK”

နေလင်းစကားအဆုံးတွင် ညိုသွေးက ရေခွက်နှင့် သွားတိုက်တံယူ၍ ထွက်

သွားပါတော့၏။ အခန်းထဲတွင် နေလင်း တစ်ယောက် သာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်၍ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြသည်။ ကြွယ်လေးကိုပါ ညှိသွေးက ဝင်ခေါ်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် ကြွယ်လေးနဲ့ နေလင်းကိုပါ တစ်ပါတည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက် ၏။ ကြွယ်လေးက သူ့ဝသီအတိုင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးစကားများ သာ ရွတ်နောက်နောက်ပြောရင်း သူ့ကိုယ်သူ စတင်မိတ်ဖွဲ့၏။

“ခင်ဗျား ဒီကျောင်းမှာ ဘာသိချင်လဲ ကျွန်တော့် ကိုသာ ပြော၊ ဒီကျောင်းမှာ ဘယ်နေရာ အပ်ကျတာက အစ ကျွန်တော် သိတယ်ဗျ၊ ဟား...ဟား..”

“ယုံပါတယ် ကိုကြွယ်လေးရယ်၊ ခြောက်နှစ် လုံးလုံး နေခဲ့ပြီးတော့မှ ဒီလောက်တော့ ဆားဗစ်ရှိမယ်ဆိုတာ ယုံပြီးသားပါ”

နေလင်းကလည်း ပြုံး စစနဲ့ ပြန်ပြောသည်။ နေလင်းစကားဆုံးတော့ ကြွယ်လေးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ယူ၍ မီးညှိလိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့ စကားဝိုင်းထဲသို့ ဝင်မပါဘဲ ငေါင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသော ညှိသွေးကို လှမ်းကြည့်၍ ..

“ဟေ့ကောင်...မင်းက ဘာဝိုင်းနေတာလဲ၊ ဘာလဲ မနက်က အိပ်ရေ မဝလို့လား”

ကြွယ်လေး စကားကြောင့် နေလင်းက အနေရအထိုင်ရ ခက်သွားသည်။ ဒါကို ရိပ်မိလိုက်သော ညှိသွေးက...

“ဟာ...ခင်ဗျား...ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်က ဘာလို့ အိပ်ရေ မဝရမှာ လဲဗျ၊ ခင်ဗျား ခုနပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် တွေ :နေတာ”

“မင်းက ဘာကို တွေ :နေတာလဲ၊ ငါက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားက ဒီကျောင်းမှာ ဘယ်နေရာ အပ်ကျတာကအစ သိတယ်ဆို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဘာလဲ မင်းက မယုံလို့လား”

“ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား မသိလိုက်တာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ”

ညိုသွေးစကားကြောင့် ကြွယ်လေးက မျက်မှောင့်ကြုတ်လိုက်၍ ...

“ဘာများ လဲ”

“ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်တော် ခေါင်းကို ကွန်ပါဗူးတစ်ဗူး လာမှန်တယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျား သိလား”

“ကြွယ်လေးက ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကြည့်နေသည်။ ညိုသွေးက သွေးတိုးစမ်းသည့် သဘောနှင့် ထပ်မေးလိုက်၏ ။”

“ခင်ဗျား သိလားလို့”

ကြွယ်လေးက ထိုတော့မှ “ဟင့်အင်း”ဟု ဖြေလေသည်။ ထို့နောက် ကြွယ်လေးကပင် ဆက်၍

“နေ့စမ်းပါဦး...မင်းခေါင်းကို ဘယ်က ကွန်ပါဗူးက လာမှန်ရတာ လဲ”

“ကောင်မလေး တစ်ယောက် ပစ်လိုက်တာဗျ”

“ဘယ်လို...ကောင်မလေး တစ်ယောက် ၊ ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်တော် လည်း မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရိုင်းလိုက်တာ ကတော့ ပြောမနေနဲ့”

ကြွယ်လေးက မျက်လုံးထောင့်ကပ်၍ စဉ်းစား သလိုလို လုပ်သည်။ ညိုသွေးက သူကြုံလာခဲ့ရသမျှကို ဖောက်သည်ချ။ ညိုသွေး စကားဆုံးတော့ ကြွယ်လေးက...

“ဒါ မ ဖြစ်သင့်တဲ့အရာပဲကွ၊ မ ဖြစ်သင့်ဘူး၊ လုံးဝ မ ဖြစ်သင့်ဘူး၊ ဒါ လူလူချင်းစော်ကားတာ၊ အနိုင်ကျင့်တာ၊ လူ့အခွင့်အရေး ကို ချိုးဖောက်တာ၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး ကို မလေးစားတာ၊ တို့တာဝန်အရေး သုံးပါးကို မလိုက်နာ”

“ဟာ...ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျားလုပ်မှ တရားမမှုကနေ ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်တော့မယ်၊ တိတ်တိတ်နေစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းအေးအေးဆေးဆေး တက်ပါရစေ။”

ကြွယ်လေးက ရယ်သည်။ နေလင်းက အခုမှ ရောက်စဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တောင်ကြည့်မြှောက်ကြည့်နှင့် မျက်နှာငယ်လေး ဖြစ်နေ၏ ။

ကြွယ်လေးက ညှိသွေးကို ပေါင်တစ်ချက်ပုတ်လိုက်၍ ...

“အဲဒီ ကောင်မလေးအကြောင်း မင်း ညနေ သိစေရမယ်”

“သိတော့ ကျွန်တော် က ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

“မင်းပဲ သူ့အကြောင်း စိတ်ဝင်စားလို့ ငါ့ကို ရှင်းပြနေတာမလား”

ညှိသွေးက ခေါင်းကို တစ်ချက်ခါလိုက်၍ ...

“ဟင့်အင်း...မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားက ဒီကျောင်းထဲမှာ အပ်ကျတာက အစ သိတယ်ဆိုလို့ ရွဲ့ပြီး မေးကြည့်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်လေ ငါ ကတော့ ငါ့အစွမ်း အစကို မင်းတို့သိအောင် ပြရမှာ ပဲ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လို ပြမလို့လဲ”

“အဲဒီ ကောင်မလေးအကြောင်း မရရအောင် စုံစမ်းပေးမယ်”

“ဘယ်လိုကြီးလဲဗျာ၊ မလိုပါဘူးဆို”

“မရဘူးကွာ၊ ကြွယ်လေးတို့က ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ရှေ့တိုးရမှ”

တားမရလည်း လုပ်ဗျာ”

“ဒီလိုမှပေါ့ကွ”

ဟု ကြွယ်လေးက ပြောလိုက်ကာ လက်ကျန်လက်ဖက်ရည်ကို
မော့လိုက်ပါတော့သည်။ ထို့နောက် ရှစ်နာရီလည်း ထိုးပြီ ဖြစ်၍ သူတို့ ထထွက်ခဲ့တော့၏ ။
ကြွယ်လေးက ကျောင်းထိပ်မှာ သူ့အခန်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ ကျန်ခဲ့သည်။ ညိုသွေးနဲ့
နေလင်းသာ ကျောင်းထဲသို့ ဝင်လာလိုက်ပါတော့သည်။

လမ်းလျှောက်နေရင်းနှင့် နေလင်းက...

“ဒါနဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေးနာမည် က ဘာတဲ့လဲ”

ညိုသွေးကမင်းက တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်၍ ...

“ဘာလဲ...မင်း က စိတ်ဝင်စားသွားလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လမ်းတွေ ရင် ရှောင်လို့ရအောင် မေးတာပါ”

“ငါကြားလိုက်တာ ကတော့ ယုဂီဆိုလား၊ ဘုဂီဆိုလားပဲ ၊ ဂျဗန်လိုလို၊
ကိုရီးယားလိုလို နာမည် ကွ”

နေလင်းက ညိုသွေးစကားကြောင့် ပြုံး လိုက်ပါတော့၏ ။

ကြွယ်လေးသည် ညနေကို တော် တော် လေးနောက်ကျမှ အဆောင်ကို
ရောက်လာသည်။ အဆောင်ကိုရောက်တော့ ညိုသွေးနဲ့ နေလင်းက အုတ်ကန်မှာ ရေချိုးဖို့
လုပ်နေကြသည်။ အဆောင်ကျောင်းသားတစ်ချို့က အဆောင်ရှေ့က မြေကွက်လပ်ကြီးတွင်
ခြင်းခတ်သူခတ်၊ ဘောလုံးကန်သူကန်နေကြ၏ ။ ကြွယ်လေးက အဆောင်ထဲသို့
ခုန်ပေါက်ကာ ဝင်လာ၍ သူ့ဆီလိုမိုလာသော ဘောလုံးတစ်လုံးကို အဆောင်ပြင်သို့
ကန်ထုတ်လိုက်၏ ။ ဝိုင်းဆံသံတွေ အူညံ့ကာ သွားသည်။ ကြွယ်လေးက စပ်ဖြူဖြူနှင့်
“ရော်နယ်ဒို”ကွ ဟု အော်ကန်၍ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် အုတ်ကန်ဆီသို့ ပြေးလာသည်။
အုတ်ကန်ရောက်တော့ ရေချိုးဖို့ လုပ်နေသည့် ညိုသွေးနှင့် နေလင်းကို ကြည့်၍ ...

“မင်း...ငါ့ကို ဒီည အရက်တိုက်ရမယ် ညှိသွေး”

“ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး၊ ဘာလှိုင်းကြီးပါလား”

“မင်း မနက်က ပြောလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး အကြောင်း ငါသိခဲ့ပြီလေကွာ၊ သိချင်ရင် ငါ့ကို အရက်တစ်လုံးတိုက်ပေါ့”

“မတိုက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် လည်း မစုံစမ်းခိုင်းဘဲနဲ့ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျာ စုံစမ်းလာတာပဲဟာ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ထိုသို့ ပြောလိုက်တော့ ကြွယ်လေးက...

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ၊ မင်းမတိုက်ချင်လည်း မပြောရုံပေါ့၊ ကောင်မလေး ကတော့ တော် တော် လှတာကွ၊ မင်းပြောတုန်းက ငါက သူ့ကို ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုးကြီးနဲ့ တော် တော် စွာ မဲ့ မိန်းကလေးလို့ ထင်မိတာ၊ သေချာသွားကြည့်တော့မှ တော် တော် လှတာ ဟေ့ကောင်၊ မင်းနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲကွာ”

ဟုဆိုကာ ချူဆီလေးထည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ညှိသွေးက ကြွယ်လေးကို ကြည့်၍ ခပ်အေးအေးလေး တစ်ချက်ပြုံး လိုက်ကာ...

“ကျုပ်တို့က ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”ဟု လှမ်းပြောလိုက်ပါတော့၏ ။
ထိုအချိန်တွင် နေလင်းက ညှိသွေးအနားကပ်လာ၍

“တိုက်လိုက်ပါကွာ မင်းကလည်း အားနာစရာ ရောဂါ နဲ့ပဲ သေချင်တာကွ၊ ကျန်တဲ့ ရောဂါ နဲ့ သေရမှာ နှမေ့တယ်”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲဗျ”ဟု သူကဆိုတော့...

“ဒီလောက် အရက်ကို ကြိုက်လို့ သောက်လာပြီးမှ တခြား ရောဂါ နဲ့ သေစရာလားကွ”

ဟု ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရစွာ ဆိုဖူးလေသည်။ အခုလည်း အရက်နှစ် ခွက်လောက်ကို ဆက်တိုက်သောက်ပြီးသွားတော့ အမြည်းအမြစ် ချထားသော ငနီတူကြော်လေးများ ကို

နှိုက်မြည် :လိုက်ပြီးမှ စကားကို စပြောလေသည်။

“ကောင်မလေးနာမည် က နဒီကျော်လို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ အိမ်နာမည် က ယုဂီတဲ့၊ Civil မှာ တော့ နာမည် ကြီးပဲ ချောတယ် စွာ တယ်ပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ စာလည်းတော် တယ်လို့ ကြားတယ်၊ ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဆေးကျောင်းမှီတာတောင် မတက်ဘဲ အင်ဂျင်နီယာပဲ လုပ်မယ်ဆိုပြီး ၆၇၆ ရောက်လာတာတဲ့”

“ဪ”

ညိုသွေးနဲ့ နေလင်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သည်။ ကြွယ်လေးက နောက်တစ်ခွက် ထပ်ထည့်၏ ။ ပြီးနောက် နေလင်းခွက်ထဲသို့ အရက်ကို ထပ်ငှပေးလိုက် ၏ ။ နေလင်းက အရက်တစ်ခွက်ကုန်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ ကြွယ်လေးက ညိုသွေးကို ကြည့်၍ ...

“ချလေကွာ...ဘာ ဖြစ်လို့ လက်နုနုနေရတာ လဲ”

ညိုသွေးက သူ့ခွက်ထဲက လက်ကုန်ကို ကောက်မော့လိုက်ကာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။ ကြွယ်လေးက ညိုသွေးမျက်နှာကို ကြည့်၍ ..

“အမလေး..အမလေး ဖြစ်သွားလိုက်တာ ၊ဒီလောက်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ အရည်တွေ လည်ချောင်းထဲ ခုန်ဆင်းခွင့်နေတာတောင် မင်းက ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“ပြင်းတယ်ဗျ”

“ပြင်းရင် ရေရောပေါ့ကွ”

“ရောတာပဲဗျ...ခါးတယ်”

“စစချင်းတစ်ခွက်ဆိုတော့ ဒီလိုပါပဲကွာ၊ မှတ်ထား အရက်ဆိုတာ မင်းတို့လို ဟိုမရောက် ဒီမရောက် အရက်သမားတွေ အတွက် ပထမတစ်ခွက်က သိပ်အဝင်ဆိုးတာကွ၊ ဒုတိယဆို နည်းနည်း အဆင်ပြေလာရော၊ အဲ....သုံးခွက်မြောက်လည်းကျရော တသားထဲ ဖြစ်သွားပါလေရောဗျ”

ကြွယ်လေးက အရက်ဒီကာကို ချဲ့သည်။ အရက်အကြောင်း ပြောနေရမယ်ဆိုရင်

သူ့မှာ မမောနိုင်မဝန်းနိုင်။

“ဒါဆို ခင်ဗျားကြာတော့ရော”

“ငါတို့ ကြာတော့ အရက်ကို ရည်းစားဘဝလွန်မြောက်ပြီး လင်မယားဘဝ ရောက်သွားပြီလေကွာ၊ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် သိသွားပြီပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဘယ်အချိန်ကပ်ကပ် စွပ်ခနဲပဲ”

“ဘာလဲဗျ..ခင်ဗျားစကားက”

“ဘယ်အချိန် သောက်သောက် လျှော့ခနဲဝင်သွားတာကို ပြောတာပါကွ၊
ဟား..ဟား”

ကြွယ်လေးက အရက်ဆုံးတော့ သူတို့ပါလိုက်၍ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။
ကြွယ်လေးက စကားလည်း ပြောတက်သည်။ မူးလာလျှင် ဘလွတ်ရွတ်တပိုပြောလာ၏ ။
ဒီလိုနဲ့ ပြောရင်းဆိုရင်း သောက်လာလိုက်တာ တစ်လုံးတည်းကုန်ရော
မိန်းကလေးအဆောင်ရှေ့ ဂစ်တာသွားတီးဖို့ လုပ်သည်။ ထိုအဆိုကို ကြွယ်လေးက
စတင်တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ် ယောက် က ကန့်ကွက်မဲမရှိ ထောက်ခံလိုက်
ကတော့ အဆောင်ရှေ့သို့ ဂစ်တာ တစ်လက်နှင့် သုံးယောက် လုံး ရောက်သွားကြပါတော့၏ ။

မိန်းကလေးအဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ သူတို့ အရင်ရောက်နှင့် နေသည့်
အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရှိသည်။ ထိုအဖွဲ့က “အင်းယားအဆောင်သူ” ဆိုသည့် သီချင်းကို တီးနေကြသည်။
သူတို့သုံးယောက် လည်း အလိုက်တသိ အသာငြိမ်ကာ နေပေးလိုက် ၏ ။ ခဏနေတော့
ထိုအုပ်စုထဲမှ တစ်ယောက် က ကြွယ်လေးကို ကြည့်၍ လက်ထောင်ပြ၏ ။ ကြွယ်လေးက
“အေးအေး” ဆိုတဲ့ သဘော လက်မပြန်ထောင်ကာ ပြလိုက်သည်။ တော် တော် လေး
ကြာတော့ ထိုအဖွဲ့ဆီမှ သီချင်းဆိုသံတွေ တိတ်သွားကြလေသည်။ သူတို့ဆိုတဲ့ သီချင်းက
ပြီးသွားလေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ကြွယ်လေးဆီက ဂစ်တာသံသည် ငြိမ့်ညောင်းစွာ
ထွက်ပေါ်လာပါတော့၏ ။ ခဏကြာတော့ ခပ်သူသူ သီချင်းဆိုသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

သီချင်းနာမည် က လွမ်းမိုးသီဆိုထားသည့် “ကြယ်ကြွေညတိုင်း ဆုတောင်းမယ်”

xxxx ညည့်နက် သန်းခေါင်ယံ လေပြည်ညှင်းကြောင့် xxxx မျောလွင့်သွားတဲ့
အရောင် တန်းရဲ့ တစ်ဒေသကို xxxx အနန္တတံတိုင်း ပရဝဏ်ထိ အာရုံဖြန့်လို့ စိတ်တွေ
ရွက်လွှင့်လိုက်ရှာနေရင်း xxxx ကြယ်တွေ ကြားမှာ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့လှတဲ့ မင်းကို
မျှော်လင့်မထားဘဲ တွေ့ လိုက်တယ် xxx

နူးညံ့တိမ်ယံ ထာဝရ အလင်းနဲ့ ကြယ်စင်မှု န်းတဲ့ ညဆောင်နန်းရဲ့ ထိပ်ထားထံ
xxxx မျှော်ရည်မှန်းရင်ခွင်လမ်းက ငုံစင်ပန်းမို့ မေတ္တာကြိုး ယှက် ပန်းဖောင်ဖွဲ့ရင်း xxx
ပန်လိုစိတ်ဟာ ရင်မှာ ပြည့်နက် ဆက်သလိုက်တယ် ယူကာ နမ်းခိုက်ပန်းပွင့်စေ xxx

xxx စွဲငြိကာရံ သာယာခြင်းရဲ့ xxx ရင်ခုန်စည်းချက် ရစ်ခြံလွမ်းမဲ့ သခင်မထံ
xxx ဝသုန်မြေစောင်းငိုသည်အထိ သံစဉ်ဖွဲ့လို့ ညို၊ ငင်လွမ်းချင်း ဆွေးသီနေရင်း xxx
တိုင်တည်သစ္စာ ရွှေနားတော် နားရောက်ကျူး ရင့်လိုက်တယ် အာကာတစ်သော င်းအထိ
ပျံ့လွင့်စေ xxx

xxxx ရင့်ကျက်ကွနွေ ထည်ဝါခြင်းရဲ့ xxxx ဂုဏ်သတင်းနဲ့ မွေ့ထုံသင်းတဲ့
အချစ်ဆုံးထံ xxxx အိပ်မက်အလွမ်းထောင်ချီကို အသည်းနဲ့ ရင်းလို့ ဦးကို ညွတ်လျက်
အလွမ်းလွှင့်တင်ရင်း xxx ဆုံနိုင်ဖို့ကို ရင်မှာ မှန်းဆ တမ်းတရင်းနဲ့ ကြယ်ကြွေညတိုင်း
ဆုတောင်းမယ် xxxx

xxxxx စွဲငြိကာရံ သာယာခြင်းရဲ့ xxxx ရွှေတော် နားရောက် ကျူး ရင့်လိုက်တယ်
အာကာတစ်သော င်းအထိ ပျံ့လွင့်စေ xxxx

xxxx ရင့်ကျက်ကွနွေ ထည်ဝါခြင်းရဲ့ xxxx xxxx ဆုံနိုင်ဖို့ကို ရင်မှာ မှန်းဆ
တမ်းတရင်းနဲ့ ကြယ်ကြွေညတိုင်း ဆုတောင်းမယ် xxx xxx ကြယ်ကြွေညတိုင်း
ဆုတောင်းမယ်xxxx

ကြွယ်လေးသီချင်းသံသည် တဖြည်းဖြည်း တိုး၍ တိုး၍ ပြီးဆုံးကာသွားလေ၏ ။
သီချင်းသံပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ခဏမျှတိတ်ဆိတ်ကာ သွားလေသည်။ ထိုအချိန်တွင်

အဆောင်ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ ခန်းဆီးလိုက်ကာလေးတစ်ခုသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ခတ်သွားတာကို ညှိသွေး သတိထားမိလိုက်ပါသည်။

“ဪ...ကိုကြွယ်လေးလည်း ကြွယ်ကြွညှပ်တိုင်း ဆုတောင်းရမဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ရှိနေပြီထင်သည်။

“ငါ....အဲဒီ ကောင်မလေးကို သွားကြည့်ပြီးခဲ့ပြီကွ” ဟု နေလင်းက ပြောသည်။ ညှိသွေးက နေလင်းကို လှည့်ကြည့်၍ အူကြောင်ကြောင်မျက်နှာနှင့်

“အဆုံးမရှိ အစမရှိ ဘယ်ကောင်မလေးကို ပြောတာလဲ”

“ဟိုကောင်မလေးလေကွာ၊ ကွန်ပါမူး...ကွန်ပါမူးလေးကို ပြောတာ”

“ဪ”

ထိုတော့မှ ညှိသွေးက သဘောပေါက်စွာ ခေါင်းကို ညှိတ်လိုက်မိသည်။
ခဏနေတော့ မကျေမနပ်မျက်နှာနှင့် ...

“နေစမ်းပါဦး...မင်းက ငါမသိအောင် ဘယ်အချိန်ကတည်းက အတန်းလစ်ပြီး ထွက်သွားရတာ လဲ”

ညှိသွေးစကားကြောင့် နေလင်းက ပြုံး ဖြူဖြူနှင့် ...

“မင်းမသိအောင် သွားတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့ မြို့ က မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် civil မှာ တက်နေတယ်လို့ ကြားလို့ သွားရှာရင်း လမ်းကြုံလို့ ကြည့်ခဲ့တာပါ။ အဟီး..ကောင်မလေးက တော် တော် လှတယ်ကွ၊ ခပ်စွာ စွာ နေလို့လား မသိဘူး သူ့အလှက ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတယ်”

“အမယ်...လာလာချည်သေးတယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား၊ ဘာလဲ မင်းခိုက်သွားပြီလား”

နေလင်းက ရယ်ဖြူလုပ်နေရာမှ ရုပ်တည်ကာ သွား၏ ။ ထို့နောက် ညှိသွေးကို

ကြည့်၍ ...

“အဲဒါ မင်းအပေါ်မှာ မူတည်တယ်”

ညိုသွေးလည်း နေလင်းစကားကြောင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားကာ...

“ငါ...ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

နေလင်းက...

“မင်းနဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေးက စတွေ့ ခဲ့တာဆိုတော့ ငါက ဒုတိယလူလို ဖြစ်နေတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် မင်း သူ့အပေါ် သဘောထားကို မေးတာပါ။ မင်း သူ့အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားလဲဆိုတာ အပေါ် မူတည်တယ်လို့ ပြောတာ”

ညိုသွေးက နားလည်စွာ ပြုံး လိုက်သည်။ ထို့နောက် နေလင်းကိုကြည့်၍ အားရပါးရ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ကာ...

“ဟား...ဟား...မင်းဆိုတဲ့ ကောင်ကလေး တကယ်ပေါ့ပဲ၊ ငါသာ အဲဒီ ကောင်မလေးကို ကြိုက်မှတော့ ကိုကြွယ်လေးကို ပြောပြီး နောက်ရက်တွေ မှာ ကတည်းက civil ကို သွားမှာ ပေါ့ကွ၊ ငါက စိတ်မဝင်စားလို့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေတာပေါ့”

“တကယ်နော်”

“ငါက မင်းကို လိမ်စရာလား နေလင်းရာ”

“ဟား...ဟား... ဒါဆို ဝါက ပဲ၊ အဲဒီ ကောင်မလေးကို ကြိုး စားတော့မယ်”

“လုပ်စေချာ”

ညိုသွေးက အားတက်သရော မြှော က်ပေးလိုက် သည်။ နေလင်းက ညိုသွေးပခုံးကို ကိုင်၍ ...

“ငါ့လှုပ်ရှားမှု ထဲမှာ လည်း မင်းဝင်ကူညီရမယ်နော်”

“ဒါမျိုးက တစ်ယောက် တည်း လှုပ်ရှားရင် ပိုကောင်းတယ်ကွ”

ရမလား လှည့်ထွက်ကြည့်သည်။

“တချို့ ကိစ္စတွေ က အဖော်ပါမှ လုပ်ရဲကိုင်ရဲ ရှိတာလေကွာ”

ဟု နေလင်းက ပြောလိုက်တော့မှ မတက်သာသည့် အဆုံး

ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရပါတော့၏ ။

အခန်း(၂)

(၄)

မိုးပြေးကလေးက တစ်ဖွဲဖွဲကျကာ နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင် ရှုခင်းက မိုးမြူတို့နှင့် ဖုံးကာထား၍ အရာရာ မှု ဝါးလျက်ရှိ၏ ။ ကျောင်းသူတချို့ မကာနီးစပ်ရာ အမိုးအကာများ အောက် ပြေးဝင်နေကြသည်။ ကျောင်းသားတချို့က ထီးတစ်ချောင်းထဲသို့ သုံးလေးယောက် ခေါင်းပြတ်တိုးကာ တဟီးဟီးတဟားဟား နှင့် ပြေးလွှားနေကြ၏ ။

သူတို့က Drawing ဆောင် အပေါ်ထပ်မှ နေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးကာကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ဆိုတာ ညှိသွေးနဲ့ နေလင်းကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏ ။ သူတို့နှစ်ယောက် က Drawing ချိန်ပြီးသွား၍ အပေါ်ထပ်လေသာဆောင်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ ကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။ နောက်တစ်ချိန်ရှိသော် လည်း မတက်တော့ဘဲ Drawing ဆောင်မှာ တမင်သက်သက် ကျန်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏ ။ ထိုသို့ ကျန်ခဲ့ရခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ သူတို့ Drawing ချိန်ပြီးလျှင် နောင်တစ်ချိန်က civil drawing ချိန် ဖြစ်၏ ။ ထို့ကြောင့် နေလင်းက ညှိသွေးကိုပါ ရအောင် ဆွဲထားလေသည်။

“နောက်တစ်ချိန်က Physics အချိန်ပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ Minor ပါ၊ ငါတစ်ယောက် တည်းမို့လို့ နေပေးစမ်းပါကွာ”

ညှိသွေးက ပထမတော့ အင်တင်တင်လုပ်နေသေး၏ ။ နေလင်းက ညှိသွေးကြိုက်သည့် ဆိတ်ပဲလေးပါ အဖြည်း အဖြည်း ထည့်ပေးမည် ဆိုတော့မှ ခေါင်းညိတ် ဖြစ်လိုက်သည်။ ဤသို့ ဖြင့် Civil drawing ချိန်ကို လာမည့် ကျောင်းသူတွေ ကို မျှော်ရင်း ရုတ်တရက် မိုးရွာသွားခြင်း ဖြစ်၏ ။

ညှိသွေးက Drawing ဆောင်အောက်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း

“မင်းဟာက သေချာလို့လားကွ”

“သေချာပါတယ်ကွ၊ ငါ့ဆီမှာ သူတို့ အချိန်စာရင်းကို သေသေချာချာ

ကူးထားတာပါ ဒီမှာ ကြည့်”

နေလင်းက သူ့အိတ်ကပ်ထဲက စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ပြသည်။ ညိုသွေးက လက်ကာပြု၍ ...

“နေပါစေ၊ မကြည့်ပါဘူး၊ မင်းသေချာတယ်ဆို ပြီးတာပါပဲ”

ထို့နောက် မိုးက နည်းနည်း လေး စဲသွားသည်။ ခပ်ပါးပါးလေးသာ ရွာသည့် မိုးမှုန်းများ အောက်တွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့ Drawing ဆောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြ၏ ။

“လာကြပြီ”

နေလင်းက အောက်ကို ကဲကြည့်ရင်း ပြော၏ ။ ညိုသွေးက နေလင်းကြည့်တဲ့ နေရာကို လှမ်းကြည့်ရင်းမှ...

“မင်းဆုံးဖြတ်ပြီးတာ သေချာလား”

နေလင်းက ခေါင်းညိတ်ပြ၏ ။

“မရိုးလွန်းဘူးလားကွ”

“ငါလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူးကွ၊ သူ့ကို ငါ့အချစ်တွေ သိအောင်လုပ်ဖို့ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့လို့ပါ”

“စကားလေး ဘာလေး လိုက်ပြောရင်း တော် ကီလေး ဘာလေး ထည့်ကြည့်ပေါ့ကွ”

“မလွယ်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ ငါကြိုး စားပြီးပြီ ၊ လူကို လုံးဝ အကပ်မခံဘူး”

“မင်းဆီက ချွေးစော်နံ့လို့ နေမှာ ပေါ့”

ညိုသွေးက နောက်လိုက်၏ ။ နေလင်းက ညိုသွေးလက်မောင်းကို ရိုက်လိုက်၍

...

“အရေး ထဲ နောက်နေသေးတယ်၊ ငါအတည်ပြောတာကွ၊ ငါ သူ့ကို တစ်ခါနှစ် ခါ

ကြိုး စားကြည့်တယ်၊ ပါးကျိုးသွားမယ်ဆိုတာချည်းပဲ ပြောတယ်၊ ငါရှေ့က ကြိုး စားဖူးတဲ့ ကောင်တွေ လည်း တစ်ခါနှစ် ခါ အဆော်ခံရဖူးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်ကွာ”

“ဒီလောက် မာန်တက်နေရင်လည်း ဘာ ဖြစ်လို့ လိုက်နေသေးလဲကွာ”

“ဘယ်သူတွေ ကို ပြောတာလဲ”

“သူ့ကို ကြိုး စားနေတဲ့ မင်းတို့လိုကောင်မျိုးတွေ ကို ပြောတာ”

“တခြားသူတွေ ကတော့ မသိဘူး၊ ငါ ကတော့ သူ့ကို တော် တော် ချစ်လို့ကွ”

ထိုအချိန်တွင် Drawing အဆောင်ပေါ်သို့ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အနောက်တိုင်းဆန်ဆန်ချောမောသော မျက်နှာပိုင်ရှင် မိန်းကလေး တစ်ယောက် တက်လာသည်။ သူမဘေးနားတွင် သူမနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ကောင်မလေး တစ်ယောက် ပါ တက်လာ၏ ။ ထိုကောင်မလေးက ယခုခေတ်တွင် ရှားပါးသွားပြီ ဖြစ်သော မြန်မာဆန်ဆန် ရင်ဖုံးအင်္ကျီလေးနှင့် ထဘီအဖြူပွင့်လေးကို ဝတ်ကာ ထားလေသည်။

ညိုသွေးက ထဘီအဖြူလေးကို ငေးကာ ကြည့်နေမိသည်။

ထိုကောင်မလေးသည် ဆံပင်ကလည်း ခါးလည်ကျော်ကျော်အထိ ရှည်ကာ ကျစ်ဆံပြီးကိုလည်း တစ်ချောင်းတည်း အကြီးကြီးကျစ်ကာ ချထား၏ ။ ညိုသွေးက ငေးလိုကောင်းနေစဉ် နေလင်းက လက်ကုတ်၍ ...

“သွားမယ် ဟေ့ကောင် အချိန်မရှိဘူး”

ထိုတော့မှ ညိုသွေးလည်း သတိရကာ နေလင်းနောက်

ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ပါသွားသည်။ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ချောမောသော မိန်းကလေးမှာ ယုဂီ ဖြစ်သည်။ ယုဂီက သူရဲ့ ပုံစံအတိုင်း ခပ်မြန်မြန် လမ်းလျှောက်တက်သော ကြောင့် ထဘီအဖြူလေးရှေ့သို့ ခပ်ဝေးဝေးရောက်ကာ သွား၏ ။ နေလင်းက ယုဂီနောက် အမှီပြေးလိုက်ရင်း အနောက်ဘက် ကျောပိုးအိတ်လေးထဲသို့ သူယူလာသော စာအိတ်လေးကို အသားထိုးထည့်လိုက်တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ယုဂီသည် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ နေလင်းခမျာ
သူခိုးလူမိသွားသော ပုံစံ ဖြစ်သွား၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိအောင်
ပျက်သွားရလေတော့သည်။

ယုဂီက သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ကာ အနောက်ဘက်
ဇစ်ကြားညှပ်နေသည့်စာကို ထုတ်ယူလိုက်၍ ...

“ဒါ နင်ပေးတဲ့ စာလား။”

“ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

နေလင်းခမျာ အသံတွေ တောင် တုန်နေသည်။ ယုဂီက အောင်နိုင်သူ
စစ်သူကြီးလေသံနှင့် ဆက်ပြော၏ ။

“နင့်ငါ ငါ့နောက်မလိုက်နဲ့တော့လို့ ဟိုတစ်ခါကတည်းက ပြောထားတယ်မလား။”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက ဟိုတစ်ခါကလို
စကားလိုက်ပြောတာမှ မဟုတ်တာ”

ထိုအချိန်တွင် ညိုသွေးလည်း နေလင်းတို့နားသို့ ရောက်သွား၏ ။ ထာဘီအဖြူ
ပွင့်နဲ့ ကောင်မလေးလည်း သူတို့နားမှ ဖြတ်ကျော်သွားလေသည်။ ထိုသို့
ဖြတ်ကျော်သွားရင်းနှင့် သူတို့သုံးယောက် ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်သွားလိုက်သေး၏ ။

“ဒါဆိုလည်း ကဲဟယ်....ကဲဟယ်...ကဲဟယ်”

ယုဂီက စာအိတ်ကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ စာရွက်အပိုင်းအစများ ကို ဖြန့်ချုပ်လိုက်၏ ။ ထိုအချိန်တွင် ထာဘီအပွင့်ဖြူ
လေးက ဆူသံပူသံကြား၍ အနောက်ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်၏ ။ ညိုသွေးကလည်း
ဘာရယ်မဟုတ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်ဝန်းချင်း သွားဆုံသည်။ ညိုသွေးက
မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ကောင်မလေး အမူအရာကို
အသည်းယားသွား၍ မှိတ်ပြလိုက်ခြင်းသာ။

ကောင်မလေးသည် နှုတ်ခမ်းလေးစု၍ မျက်စောင်းလေးထိုးကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက် သွားပါတော့သည်။ ညိုသွေးရင်ထဲမှာ အေးခနဲ ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

“နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးထပ်လုပ်ရင် နင့်ပါးနှင့် လိုင်စင်တင်ထား ကြားလား”

ယုဂီအသံကြားမှ ညိုသွေးလည်း ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ယုဂီက ချာခနဲ

လှည့်ထွက် သွားပါသည်။ သို့သော် ဟိုကောင်မလေးလောက်တော့ ချစ်စရာ မကောင်းဘူးဟု ညိုသွေးက တစ်ဖက်သက် စွဲချက်တင်လိုက်လေသည်။

“ဒီတစ်ခါလည်း သွားပြန်ပြီကွာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ သူငယ်ချင်းရာ”

“စိတ်အေးအေးထားပါကွာ၊ ဒါမျိုးဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ”

ဟု နေလင်းကို ညိုသွေးက ဖြေသိမ့်လိုက်ပါတော့သည်။

ကြွယ်လေးသည် သိပ်မခေါ်ရ အရက်သောက်မယ်ဟုဆိုတာနဲ့ ဖဲဝိုင်းက ထလာသည်။ ထို့နောက် အမြည်းကိစ္စကို စီစဉ်ရန် ကျောင်းထိပ်က ထမင်းဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုဆိုင်မှာ ညိုသွေးကြိုက်သည့် ဆိတ်ပဲရသည်။ နေလင်းက သူ့ကတိအတိုင်း အရက်တစ်လုံးနှင့် ဆိတ်ပဲကို ဝယ်ကာ အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ညိုသွေးတို့အခန်းမှာ ပင် ဝိုင်း ဖြစ်ကြ၏ ။

“ကိုကြွယ်လေးခင်ဗျာ...ဒီနေ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ငါက အိမ်ဖြည့်ဝင်ရိုက်ပေးတာပါကွာ၊ အနိုင်အရှုံး အဲဒီ လောက် မရှိပါဘူး”

“ဖဲရိုက်တာ မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ တော် ကြာ စွဲ သွားပါဦးမယ်”

နေလင်းက ဝင်ထောက်လိုက်သည်။ ကြွယ်လေးက ဆိတ်ပဲ ဖတ်လေးတစ်ဖက်ကို ယူစားလိုက်ပြီးမှ...

“ငါက ဝါသနာသိပ်မပါပါဘူးကွ၊ သူတို့က အတင်းဝင်ရိုက်ခိုင်းလို့ အိမ်ဖြည့်ဝင်ပေးတာပါဆို”

“အင်းပါ...ကျွန်တော် တို့က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ”

ဤသို့ ဖြင့် ဖဲဝိုင်းအကြောင်း ပြောရင်းမှ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းတွေ ရောက်သွားကြသည်။ ကြွယ်လေးက ကျောင်းအလွန် ကျောက်တန်းကားလမ်းဘေးက ဆည်မှာ ငါးသွားများကြသည့်အကြောင်း အဆောင်အနောက်ဘက် ရွာတွေ အလွန်ရှိ လယ်ကွင်းတွေ ဘက်တွင် ပုဇွန်လုံးတွေ နှိုက်ခဲ့သည့် အကြောင်းများ ကို ပြောပြနေသည်။ သူက ကျောင်းဆွေး ဖြစ်နေသော ကြောင့် ဒီပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်း အကုန်သိသည်။ အရက်ဆိုရင်လည်း ထားမလုံထိပ်က မစံပယ်ဆိုင်က အရက်က ပိုကောင်းကြောင်းလည်း ပြောသည်။

ထိုသို့ ထွေရာလေးပါးပြောကြရင်းနှင့် နောက်ဆုံးတော့ ကောင်မလေးတွေ အကြောင်း ရောက်လာသည်။ ဒီနေ့အရက်တိုက်သည့်ကိစ္စကို ညှိသွေးက ကြွယ်လေးအား ရှင်းပြ၏ ။ ကြွယ်လေးက ညှိသွေးစကားကို နားထောင်ပြီး..

“အင်း...ငါ ထင်တော့ ထင်သား၊ ဒီကောင် ဒီနေ့ ဒီလောက်တက်ကြွနေပုံထောက်ရင် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲလို့”

“ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် အဆင်မပြေလာပါဘူးဗျ”

“ဒါ ကတော့ အစဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ၊ ကောင်မလေးက မင်းကို ပါးမရှိက်လွှတ်လိုက်ဘူးဆိုကတည်းက ဒါကံကောင်းတာပဲလို့ ဆိုရမယ်ကွ”

ကြွယ်လေးက နေလင်းကို ကြည့်ကာ ပြောသည်။ နေလင်းက သူ့ခေါင်းသူ တစ်ချက်ကုတ်လိုက်ပြီးမှ...

“ကျွန်တော် ကို နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး လိုက်လုပ်ရင်ပါးကို လိုင်စင်တင်ထားလို့ ပြောတယ်ဗျ”

“ဘာလဲ မင်းပါးကို သူမ နမ်းမလို့လား”

“မနောက်ပါနဲ့ ကိုကြွယ်လေးရာ၊ ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲ”

“မနောက်ပါဘူးကွာ...ငါက မင်းစိတ်ညစ်နေတာသိလို့ စတာပါ။

မိန်းကလေးဆိုတာတော့ ဒီလိုပဲ အစဆိုရင် ပြောကြမှာပဲကွာ၊ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်ပါရှင်၊
နောက်ဆို ဒီလိုပဲ စာတွေ ပုံမှန်လိုက်ပေးနော်လို့တော့ ဘယ်သူက ပြောမှာလဲကွာ၊ ယုဂီလို
မိန်းကလေးမျိုးဆိုရင် ပိုဆိုးတာပေါ့”

ညိုသွေးက ကြွယ်လေးစကားကို ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ...မင်းဘက်က ဒီလောက်နဲ့ လက်လျှော့လိုက်မယ်ဆိုရင်
ညံ့ရာကျတယ်”

နေလင်း တွေ ဝေနေသည်။ ခဏနေတော့မှ....

“အဲဒီတော့ ငါဘာဆက်လုပ် သင့်သလဲ”

“ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ဆက်လုပ် စရာရှိတာ လုပ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းသူ့ကို ချစ်တယ်မလား”

“အင်း”

နေလင်းက အာလုပ်သံကြီးနှင့် အားရပါးရ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် ညို
သွေးက

“ဒါဆိုလည်း ထပ်ပြီး ကြိုး စားပေါ့ကွာ”ဟု ပြောလိုက်တော့သည်။ ညို
သွေးကလည်း ထိုသို့မြှော့ ကံပေးလိုက် ရတာ သူ့မှာ လည်း အကြံအစည်တစ်ခုရှိသော
ကြောင့် ဖြစ်၏ ။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် နေလင်းဆိုတဲ့ ကောင်က ယုဂီဆီသွားလျှင် သူ့ကိုမရ
ရအောင် ခေါ်သွားမှာပဲ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ သူကလည်း နေလင်းကို ကူညီသလိုလိုနှင့် ယုဂီတို့ မေ့ရှာရှိရာကို
လိုက်သွားရင်း ယဉ်တကိုယ်မယ်လေးရဲ့ မျက်စောင်းကို ရှာဖွေရဦးမည် ဟု တွေ
့ထားလိုက်ပါသည်။ ထိုကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မပြောသေးဘဲ သူရင်ထဲမှာ ပင် လတ်တလော

သိမ်းဆည်းထားလိုက်၏။

“တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာက ပြောပြရတော် တော် ခက်တယ်ကွ၊
ပြီးတော့ သူက ဆန်းလည်း ဆန်းကြယ်တယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

နေလင်းက ကြွယ်လေးကို စကားထောက်လိုက်သည်။ ကြွယ်လေးက

“ငါလည်း အတိအကျတော့ အဓိပ္ပာယ်မဖွင့်တက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က
ဆန်းတော့ဆန်းတယ်ကွ”

“အေးလေ..ကျွန်တော် လည်း အဲဒါပဲပြောနေတာပေါ့၊ အဲဒီ လိုဆန်းတဲ့ဟာကိုပဲ
ပြောနေတာ၊ ဘယ်လိုဆန်းတာလဲလို့”

“ငါလည်း အတိအကျမသိပါဘူးဆိုကွာ”

“ခင်ဗျားသိသလောက် ပြောဗျာ”

“ငါလည်း အဲဒီ လောက်ပဲ သိတာပါကွာ”

“ခွီးပဲဗျာ”

နေလင်း စိတ်ညစ်သွားသည်။ ကြွယ်လေးစကားက ဟုတ်မလိုလိုနဲ့
အဖျားရှူးကာသွား၏။ ညှိသွေးက သူတို့နှစ် ယောက် ကို ကြည့်၍ ရယ်မောပစ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်..မင်းက ...ဘာရယ်တာလဲ”

ကြွယ်လေးက ညှိသွေးကို လှည့်ကာမေးလိုက်သည်။ ညှိသွေးက
အရက်တစ်ဝက်နှင့် ကြွယ်လေးကို ကြည့်၍ ...

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားကို ကြားပြီး ရယ်ချင်လို့ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက
အချစ်အကြောင်းကို အရက်အကြောင်းလောက် မသိဘဲ ဆရာကြီးလုပ်ချင်းတာကိုးဗျ”

“မင်းက ငါ့ကို အချစ်အကြောင်း မသိဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

ညိုသွေး ကခင်းညိတ်ပြု၍ ...

“ဟုတ်တယ်”

ကြွယ်လေးက ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ ငေးကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းကို ခပ်မျှင်းမျှင်းလေးချလိုက်ကာ...

“ထားပါတော့ကွာ၊ မင်းထင်သလိုပဲ ငါက မချစ်တက်တဲ့ ကောင်လို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့”

ကြွယ်လေးအမူအရာက ရုတ်တရက် ပြောင်းသွား ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရပုံရသည်။ ညိုသွေးက သူပြောလိုက်တဲ့စကားအတွက်လည်း တော် တော် လေးစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရ၏ ။ ထို့ကြောင့် ပြန်တောင်းပန်းလိုက်မည် အလုပ် ကြွယ်လေးက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွား၍ မပြော ဖြစ်လိုက်ပေ။

ကြွယ်လေးက တောပြောတောင်ပြော ပြောရင်းမှ ခဏကြာတော့ “အဆောင်ရှေ့ ဂစ်တာသွားတီးရအောင်ကွာ”ဟု စကားစသည်။

နေလင်းက....

“ခင်ဗျားကလည်း ဒီအချိန်ဆို အဆောင်ရှေ့သွားဖို့ပဲ ပြောနေတာပဲနော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြွယ်လေးက ..

“ငါတို့တွေ အတွက် ဒီအချိန်မှာ ဒါမှမလုပ်ရင် ဘာလုပ်ရမှာ လဲကွာ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

ထို့နောက် သောက်လက်စပုလင်းကိုဆွဲ၍ မိန်းကလေးအဆောင်ရှေ့သို့ ဂစ်တာပိုက်ကာ သူတို့တစ်သိုက် ထွက်လာခဲ့ကြပါတော့၏ ။

ညကာလ၏ ကောင်းကင်ကြယ် ကြယ်လေးများ ဟိုတစ်ပွင့်ဒီတစ်ပွင့် လင်းလက်နေကြ၏ ။ ညိုသွေးက ကောင်းကင်ပြင်ကို မော့ကြည့်ရင်း နေ့လည်က မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံကို သတိရနေသည်။

ခဏနေတော့ ကြယ်ကြွေသွားသည်။

ဒီနေ့ည ကြယ်လေးလည်း “ကြယ်ကြွေညတိုင်း ဆုတောင်းမယ်” ဆိုတဲ့
သီချင်းလေးကို တီးဦးမလား မသိပေ။
